

Προς μια Άνοιξη της Πίστης

Από τον Sheikh Mohamad Ali El-Hajj Ali Al-Amili
Διευθυντή του Σπουδαστηρίου του Ιμάμη As-Sajjad στη Βηρυτό

Εισαγωγή

Με όλα τα σημερινά παγκόσμια επιτεύγματα και εφόσον οι θρησκείες έχουν περάσει από διάφορα στάδια, προς τα πάνω και προς τα κάτω, έχει γίνει υποχρεωτικό να απαντήσουμε σε μια σειρά από ερωτήσεις που έχουν επιβληθεί στην πραγματικότητα μας:

- Τι ρόλο πρέπει να αναλάβει η θρησκεία στην εποχή της παγκοσμιοποίησης και με την κυριαρχία και την ηγεσία της πολιτικής λόγω των οικονομικών και στρατιωτικών συστημάτων;

- Ποιος είναι ο τρόπος διάδοσης προηγμένων και φωτισμένων εννοιών στις θρησκείες που ταιριάζουν με τους καιρούς, έτσι ώστε η πορεία των θρησκειών να μην μείνει πίσω από την τρέχουσα κουλτούρα;

- Τι σχέση πρέπει να επικρατεί μεταξύ των θρησκειών του πλανήτη Γη τώρα που όλοι οι λαοί συνδέονται μεταξύ τους με τα προηγμένα μέσα επικοινωνίας;

- Η ανάγκη για θρησκεία, εξακολουθεί να υπάρχει στην εποχή μας, ιδιαίτερα με την τεράστια πρόοδο στον υλισμό;

Επιπλέον, πληθαίνουν οι ερωτήσεις και οι αμφιβολίες για το ρόλο των θρησκειών και το μέλλον τους.

Ωστόσο, θα πρέπει πρώτα να παραδεχτούμε ότι υπαρκτοί κίνδυνοι - κατά κάποιον τρόπο - απειλούν τις θρησκείες, εξαιτίας πολλών παραγόντων, λες και οι θρησκείες - με όλη τους την εμπειρία - δεν έχουν συμφιλιωθεί με τις κοινωνίες της εποχής μας! Οι τρόποι τους και τα κείμενά τους είναι ακόμα πίσω από τη σύγχρονη εποχή μας! Και η θρησκεία δεν έχει μείνει στον δικό της τομέα, χωρίς αδικία και παραβίαση, αδικία κατά της θρησκείας ή παραβίαση σε τομείς που δεν σχετίζονται με τη θρησκεία. Με άλλα λόγια, το έργο της θρησκείας δεν διεξάγεται στο δικό της καθορισμένο χώρο με αυθόρμητο και ομαλό τρόπο. Αυτό εξηγεί το τεράστιο χάσμα μεταξύ της εποχής μας και των θρησκειών.

Οι προοπτικές για τη Θρησκεία στον 21^ο αιώνα

Μετά την συσσώρευση πλούσιων εμπειριών που οι θρησκείες απέκτησαν σε μεγάλο χρονικό διάστημα, κυρίως εκείνες οι θρησκείες που υπήρχαν πριν από το Ισλάμ, και μετά την εξάπλωση των αιματηρών συγκρούσεων με βάση απεχθή υπόβαθρα μεταξύ ομολογιών των Μουσουλμάνων, και στις αραβικές κοινωνίες, μετά απ' αυτό που ονομάστηκε «Η Αραβική Άνοιξη», και με την αύξηση του πολιτικού Ισλάμ, είναι καιρός να μιλήσουμε αντικειμενικά και ειλικρινά για τα ζητήματα και τις μέριμνες της θρησκείας, και για τον απαιτούμενο ρόλο της στον σύγχρονο κόσμο μας.

Επομένως, πρέπει να αναφερθούμε γρήγορα σε ορισμένα σημεία:

- Πρώτον: μεταξύ «Πίστης» και «Θρησκείας»:

Γενικά, οι άνθρωποι επικεντρώνονται σε θρησκευτικές εκδηλώσεις, συμπεριλαμβανομένων των τελετών που θα μπορούσαν να μετατραπούν σε απλά κενά έθιμα, χωρίς να εισχωρήσουν στο βάθος της ειλικρινούς πίστης που απαιτείται για να ριζώσει στις ψυχές μας.

Υπάρχει τεράστια διαφορά ανάμεσα στην «πίστη» στον Παντοδύναμο Θεό, ο οποίος είναι το βασικό θεμέλιο, η ουσία, και ανάμεσα στις «θρησκείες», τις εκδηλώσεις τους, τις τελετές τους, που διαφέρουν από τον έναν λαό στον άλλο, από τη μια θρησκεία στην άλλη, ποικίλουν ακόμη και λόγω χρονικών παραγόντων. Επομένως, η ανθρώπινη επιρροή είναι φανερή σε όλα τα θρησκευτικά συστήματα, για να μην πούμε ότι όλα τα κείμενα και η σκέψη των θρησκειών είναι ανθρωπογενείς.

Η πίστη είναι τότε ένας κοινός χώρος ανάμεσα σε όλους όσους πιστεύουν στον Παντοδύναμο Θεό, σε αντίθεση με τα θρησκευτικά πλαίσια που διαφέρουν σε μορφή, μεταξύ της μιας θρησκείας και της άλλης, ακόμη και μεταξύ της μιας ομολογίας και της άλλης.

Σήμερα, είμαστε υποχρεωμένοι να αυξήσουμε το σεβασμό μας προς τους πιστούς, όλους τους πιστούς, ακόμα και όταν δεν συμφωνούν με τις τελετουργικές μορφές, τους τελετουργικούς τρόπους, και άλλα πράγματα που αντιπροσωπεύουν μόνο τα εξωτερικά στρώματα της θρησκείας.

Εάν κατορθώσουμε να στρέψουμε την προσοχή μας από τις εκδηλώσεις της θρησκείας στην ουσία της πίστης, τότε ο χώρος των κοινών πραγμάτων μεταξύ των οπαδών των θρησκειών θα διευρυνθεί στο μέγιστο.

- Δεύτερον: η Ποικιλομορφία και η σπουδαιότητά της:

Η «ποικιλομορφία» είναι ο κανόνας του Θεού στη δημιουργία Του, είναι η πηγή της αληθινής αξίας των ανθρώπων, γιατί τα επαναλαμβανόμενα και παρόμοια αντίγραφα ενός ανθρώπου δεν έχουν νόημα. Η πρόοδος στην οποία έχει φτάσει η ανθρωπότητα είναι μια αντανάκλαση της ικανότητας για ποικιλομορφία και τη διαφορά που έχουν οι άνθρωποι, αφού είναι ο τρόπος να αλλάξουμε την πραγματικότητά μας και να βρούμε προτιμότερους τρόπους για να ζήσουμε τη ζωή.

Αυτό πρέπει να το συνειδητοποιήσουμε σε διανοητικό, πνευματικό και δογματικό επίπεδο. Η ποικιλομορφία σε αυτούς τους τομείς είναι επίσης πηγή πλούτου και προόδου. Όταν αρχίσουμε από αυτή τη σταθερά, οι ενοχλήσεις μεταξύ των οπαδών των διαφόρων θρησκειών θα εξαφανιστούν.

- Τρίτον: Μείωση του χάσματος μεταξύ των θρησκειών:

Η φύση της εμπειρίας και της τεχνογνωσίας που έχουν αποκτήσει οι θρησκείες θα κάνει το χάσμα μεταξύ τους να υποχωρήσει, και το μέλλον θα γίνει μάρτυρας μιας αναπόφευκτης προσέγγισης, δεδομένου ότι τα πράγματα θα έχουν διευθετηθεί, μέχρις ότου όλες οι θρησκείες τοποθετηθούν στο ίδιο σκάφος, παρά τις διαφορές τους σε κάποια οράματα και τελετουργίες, αλλά το πιο σημαντικό πεδίο που θα κατευθύνει την πορεία τους θα είναι ο κύκλος των ενδιαφερόντων τους, καθώς και οι προοπτικές και οι προκλήσεις τους.

- Τέταρτον: Προς μια άνοιξη της πίστης:

Μετά το ξέσπασμα της «Αραβικής Άνοιξης» στην περιοχή μας - με στόχο την προσαρμογή της δομής των συστημάτων που πάσχουν από πολλές πολιτικές ασθένειες, σε επίπεδο καταστολής των ελευθεριών, απουσίας εναλλαγής εξουσίας και τυραννίας - κλήθηκα εκείνη την εποχή να ξεκινήσω ένα διαφορετικό είδος άνοιξης, την ονόμασα «Θρησκευτική Άνοιξη», φυσικά εκείνη η άνοιξη δεν υπόκειται σε κανένα θρησκευτικό ή γεωγραφικό όριο.

Η μεταρρύθμιση των πνευματικών πτυχών αντιπροσωπεύει την ουσία της θρησκείας και του στόχου της, και η δικαιοσύνη του πνεύματος του ανθρώπινου πνεύματος είναι η φυσική αρχή για

τη μεταρρύθμιση της κοινωνίας. Αυτό μπορεί να συμβεί μέσα από μια ισορροπία ανάμεσα στη θρησκευτική και υλική ζωή του ανθρώπου, και εφόσον ο άνθρωπος έχει ικανοποιήσει την πνευματική του πείνα και έχει τροφοδοτήσει το μυαλό του με αξίες και αρχές. Και τότε θα μπορούσαμε να περιμένουμε μόνο καλοσύνη από αυτό το άτομο, και θα είναι σαν τις μέλισσες «που παράγουν μόνο νέκταρ».

Πώς θα γεφυρώσουμε τις διαιρέσεις μας;

Κάνετε καλή επιλογή του θέματος «Πώς θα γεφυρώσουμε τις διαιρέσεις μας;» γιατί πραγματικά πρέπει να χτίσουμε γέφυρες μεταξύ όλων όσων είναι διαφορετικοί από πνευματική, πολιτική, εθνική και ιδεολογική άποψη. Αυτή η διαφορά - όπως αναφέραμε προηγουμένως - είναι ο κανόνας του Θεού μέσα στη δημιουργία Του και μια ανθρώπινη μέριμνα που μας συνοδεύει στο ταξίδι μας σε αυτόν τον πλανήτη.

Και για να σχολιάσουμε το θέμα - όπως γνωρίζετε - πολλά πράγματα μας ενώνουν, μάλλον πάρα πολλά πράγματα:

α - Ανθρώπινη Αδελφότητα:

Αυτός είναι ο κύριος κοινός παρονομαστής, είμαστε όλοι παιδιά του Αδάμ, επομένως είμαστε όλοι αδελφοί και αδελφές κατά την ανθρώπινη φύση. Δεν υπάρχει τίποτα πιο αξιότιμο από αυτόν τον δεσμό.

β - Κληρονόμοι του Θεού στη Γη Του:

Αυτός ο πλανήτης, όπου ζούμε στην τεράστια ευρυχωρία του, είναι το μεγάλο μας σπίτι. Είναι ευθύνη μας να τον προστατεύσουμε και να τον αναπτύξουμε. Μας έχει ανατεθεί και όλοι συμμετέχουμε στη διαχείρισή του.

γ - Πίστη στον Παντοδύναμο Θεό:

Που μας δημιούργησε, και διαφέρουμε όσον αφορά την περιγραφή Του και τις διδασκαλίες Του αλλά δεν διαφέρουμε όσον αφορά την ύπαρξή Του και την πίστη μας σε Αυτόν.

δ - Ίδια Μοίρα:

Όλοι θα αφήσουμε αυτή τη ζωή και θα πορευτούμε προς τον Παντοδύναμο Θεό. Ο θάνατος είναι η μοίρα μας, μας ενώνει, αφού είμαστε στην ίδια πορεία, στο ίδιο τρένο που θα μας μεταφέρει σε ένα μέρος που προς το παρόν αγνοούμε, αλλά όπου θα βρεθούμε και πάλι μαζί. Και θα συναντηθούμε εκεί. Επομένως, ο Θεός, η ζωή και η οικονομία μας ενώνουν.

Παγκόσμια Ειρήνη

Για να είμαι σύντομος - και πήρα πολύ χρόνο - ολοκληρώνω λέγοντας:

Μετά από όλη την ανθρώπινη τεχνογνωσία στο πέρασμα των διαδοχικών χιλιετιών του παρελθόντος, είναι καιρός να συνειδητοποιήσουμε ότι η ειρήνη είναι προϊόν της ανθρώπινης καλής θέλησης και είναι αποτέλεσμα της πειθαρχίας και της ψυχικής άσκησης οι οποίες προάγουν την εσωτερική ειρήνη, που καθρεπτίζεται ως κοινωνική και πολιτική ειρήνη.

Οι θρησκείες, όπως και τα πολιτικά συστήματα, είναι αντανάκλαση των ανθρώπινων έργων, της κουλτούρας, της κατανόησης και ευαισθητοποίησης. Αυτές οι θρησκείες, καθώς και οι χώρες, δεν μπορούν να δώσουν ειρήνη αν οι άνθρωποι, που ανήκουν σ' αυτές, δεν την κατέχουν.

Είναι ο άνθρωπος που σφραγίζει τα έθνη με το αποτύπωμά του και σφραγίζει τις θρησκείες με το αποτύπωμά του. Άρα είναι πιο αποτελεσματικό να ζητούμε ειρήνη απευθείας από τον άνθρωπο, χωριστά από τις θρησκευτικές κλίσεις του, που μπορεί να μη διαθέτουν μια μαγική συνταγή!!

Προσκύνημα της Αληθινής εν Θεώ Ζωής

Τέλος,

Δεν νομίζω ότι θα μπορούσαμε να βρούμε μεταξύ μας βαθύτερα πνευματικά λόγια από αυτήν εδώ τη σκηνή, επειδή αυτό το κοινό πεδίο, το «προσκύνημα», είναι η καλύτερη έκφραση και είναι πιο αποτελεσματικό από τις πνευματικές έρευνες, προσπαθώντας να εξηγήσουμε τις διαστάσεις και τους στόχους των μονοθεϊστικών και άλλων θρησκειών.

Το ότι κάνουμε αυτό το προσκύνημα μαζί σημαίνει ότι έχουμε ξεπεράσει πολλά κοινωνικά εμπόδια που κρύβονται συχνά κάτω από τον μανδύα της θρησκείας. Κάθε εμπόδιο, μπροστά σε μια τέτοια συγκέντρωση μεταξύ ατόμων που διαφέρουν θρησκευτικά, προέρχεται από μια μη θρησκευτική πηγή. Κανένα θεϊκό θρησκευτικό σύστημα δεν μπορεί να περιέχει άλλο από το κοινό καλό για όλους τους ανθρώπους, χωρίς τα κοινωνικά πρότυπα που μπορεί να ασκούν ορισμένοι οπαδοί θρησκειών και που μπορεί να περιέχουν κάποια διάκριση σε βάρος των οπαδών άλλων θρησκειών, γιατί αυτό απέχει πολύ από την πνευματικότητα των ανεκτικών θρησκειών...

Αυτό το «προσκύνημα» είναι μια πράξη που αγαπά ο Θεός, είναι καλό για την ανθρωπότητα και ο τελευταίος (μετά θάνατον) μισθός, που δεν είναι μικρότερος από τον μισθό που θα λάβουμε για τις πράξεις ευλάβειας και τα τελετουργικά που εφαρμόζουμε, αφού αυτή είναι μια παγκόσμια πράξη ευλάβειας και όχι μόνο ένα ταξίδι.

Η σύναξή μας είναι μια ευθύνη, και μόνο η συγκέντρωσή μας μάς δίνει αξία, μια ανθρώπινη αξία, που μας επιβάλλει περισσότερες ανθρωπιστικές και θρησκευτικές ευθύνες, ώστε να γίνουμε αγγελιαφόροι καλοσύνης, ειρήνης, αγάπης και κοινωνίας... μεταξύ όλων των ανθρώπων, με όλους τους πολιτισμούς, τις θρησκείες, τις φυλές...

Με την ελπίδα να ξανασυναντηθούμε σε ένα νέο προσκύνημα, και μέχρι τότε, αυτό το προσκύνημα παραμένει η δική μας ευθύνη, με την πνευματικότητα και το υπόβαθρό του, να μεταφράσουμε την εμπειρία αυτού του επαναλαμβανόμενου προσκυνήματος και να την επενδύσουμε στις κοινωνίες μας.

Πρέπει ακόμα να ευχαριστήσω την αρμόδια κυρία Βασούλα Ρυντέν και όλους όσους εργάζονται για την «Αληθινή εν Θεώ Ζωή» και την χώρα υποδοχής, την Ρωσία.

Πολλές ευχαριστίες σε όλους τους συμμετέχοντες.

Στη Βασούλα εύχομαι μακροζωία και καλή υγεία, να παραμείνει ένα πρότυπο φιλανθρωπίας και γενναιοδωρίας και ο καλύτερος αγγελιαφόρος της ειρήνης και της αρμονίας μεταξύ των ανθρώπων.